

Arrest

nr. 119 604 van 26 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2014.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 29 januari 2014, waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 12 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat S. VAN ROSSEM, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Shahadpur, Sindh. U zou een Ahmadiyya- moslim zijn. Uw vader zou van geboorte een Ahmadi zijn, maar na zijn huwelijk zou hij zich bekeerd hebben tot sunniet. U zou opgegroeid zijn als sunniet, maar u zou steeds contacten hebben onderhouden met de Ahmadies in uw familie. Hierdoor zou u zich in 2002 formeel bekeerd hebben tot Ahmadiyya. Op 4 februari 2010 zou u samen met uw oom, Sami Ullah naar huis gereden hebben. U zou een aantal zaken binnen gezet hebben, terwijl uw oom telefoon kreeg. Uw oom zou

benaderd zijn door enkele mannen die iets wilden vragen. Ze zouden hem neergeschoten hebben en toen u tussenbeide wilde komen zou ook u beschoten zijn. Hierop zou u naar de boerderij van een andere oom gevlucht zijn. Deze oom, Habib Ur Rehman, zou de Duitse nationaliteit hebben. In augustus 2010 zou hij naar Pakistan gekomen zijn. Op 19 augustus 2010 zou hij in zijn auto neergeschoten zijn. U zou hem nog naar een ziekenhuis gebracht hebben, maar hij zou overleden zijn. Uit vrees zou u besloten hebben om Pakistan te verlaten. Op 30 november 2010 zou u een vlucht naar België genomen hebben, alwaar u een asielaanvraag indiende. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een kopie van uw identiteitskaart, kranten (origineel en kopies) en vertalingen, badges van uw gemeenschap, ontvangsbewijzen, brieven van uw religieuze leider. Tijdens uw gehoor werd bemerkt dat u uw informatie over uw geloofsgemeenschap van een blad aflas. Deze bundel met informatie werd aan het dossier toegevoegd. Na uw gehoor stuurde u een attest van uw gemeenschap in België door. Na uw aankomst in België zouden nog twee familieleden van u vermoord zijn. Na uw gehoor stuurde u een attest en kopies van identiteitskaarten door.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Hoewel uit een aantal elementen kan blijken dat u zich ooit bekeerde tot Ahmadi, kan de ernst van uw religieuze overtuiging zwaar betwijfeld worden. Uw bekering lijkt dan ook eerder uit opportunistische redenen gedaan te zijn, zonder dat deze een daadwerkelijk diepgaand geloof en overtuiging met zich meebracht. U verklaarde dat uw voorouders en directe familie allemaal Ahmadies waren, maar uw vader zou zich tot sunniet bekeerd hebben bij zijn huwelijk met uw moeder. U bent dan ook opgegroeid omringd door Ahmadies waardoor uw eigenlijke bekering toen u ongeveer 20 was, niet meer dan een formaliteit lijkt te zijn, zonder dat hier een diepgaand geloof mee gepaard ging. Het oppervlakkige belang van uw bekering blijkt uit uw verklaringen. U beweerde dat u zich in 2002 of 2003 bekeerde, terwijl de brief van uw gemeenschap spreekt over 2005 (gehoorverslag CGVS p. 5). U gevraagd naar de procedure van de bekering bleef uiterst vaag (gehoorverslag CGVS p. 6). U verklaarde dat u een document diende te tekenen (het zgn. Bai'atformulier). U gevraagd naar de inhoud van dit document bleef vaag. U had het over een aantal voorwaarden (volgens u waren het er 13-14, maar uit informatie blijkt dat het er 10 zijn), die u nauwelijks kon benoemen. Ook blijkt uit deze informatie dat u een bewijs van deze bekering zou moeten kunnen voorleggen, wat u niet deed. Uw bekering komt dan ook volledig ondoorleefd en opportunistisch over. Het lijkt er dan ook eerder op dat u uw opgroeien tussen Ahmadies liet formaliseren in een bekering. Ook uw verder kennis over uw religieuze gemeenschap komt volledig ondoorleefd over. Er werden u een aantal vragen gesteld omtrent uw geloof. U wist deze vragen te beantwoorden maar er werd bemerkt dat u tijdens het beantwoorden van deze vragen steeds in uw papieren keek. Waarna deze papieren werden nagekeken, werd bemerkt dat zich hierin een lijst met verschillende vragen bevond. Uit de data die hier op voorkomen (oa de geboorte en overlijdensdatum van de stichter van het Ahmadigeloof, een vraag die u juist voordien correct had beantwoord) kan niet anders dan afgeleid worden dat het hier om een uitgebreide verzameling van kennis over de Ahmadigemeenschap gaat. U maakte tijdens het beantwoorden van de testvragen gebruik van deze lijst. U beaamde dit, maar gaf aan dat u deze lijst steeds bijhad (gehoorverslag CGVS p. 6). Echter door gebruik te maken van deze lijst die niet anders omschreven kan worden dan een spiekbrieff, geeft u duidelijk uw gebrekkige kennis over uw gemeenschap en uw geloof aan, die dan ook

nog een duidelijk ingestudeerd karakter heeft. Nadat uw spiekbrieven was afgenomen werd u gevraagd naar uw leeftijdsgroep binnen de Ahmadigemeenschap en plots waren uw antwoorden minder eenduidig en vooral incorrect. U beweerde tot de Itefal te behoren, maar gezien uw leeftijd (geboren in 1983, dus 30) behoort u tot de Khuddam-ul Ahmadiyya. Ook beweerde u eerst dat jongeren onder de 18 Zamin heten, waarna u dit veranderde naar Wakfe Nau (gehoorverslag CGVS p. 7). Dat u niet juist weet tot welke leeftijdsgroep u behoort wijst er nogmaals op dat u duidelijk een seculier leven leidde, waarin voor religie of uw gemeenschap maar weinig plaats was. Uw badges en betalingen aan de gemeenschap ondermijnen deze vaststelling niet. De brief van uw gemeenschap in België bevestigt enkel dat u een Ahmadi bent sinds 2005, zonder dat het zich verder uitspreekt over u en uw problemen. Uw brieven van uw religieuze leider hebben volgens u een algemene inhoud waarbij u gevraagd wordt om te bidden (gehoorverslag CGVS p. 3). Het is dan ook duidelijk dat u banden heeft met de Ahmadigemeenschap, maar dat religie voor u geen grote rol in uw leven speelt.

Deze vaststelling ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor vervolging. Voorts bleek uit verschillende vaststellingen dat aan deze ingeroepen vrees geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

U beweerde een vrees te kennen wegens de moord op twee van uw "ooms" in Pakistan. Echter uw kennis over deze "ooms" was duidelijk beperkt, incorrect en enkel gebaseerd op de inhoud van de door u voorgelegde krantenartikels. Zo beweerde u vooreerst dat uw eerste "oom" (het zou hier eerder om een neef van uw vader gaan) Sami Ullah, leeftijd 40 jaar die op 04 februari 2010 in uw aanwezigheid neergeschoten werd (gehoorverslag CGVS p. 8). Echter uit onafhankelijke bronnen blijkt dat deze man reeds op 3 februari werd neergeschoten en dat hij op het moment van zijn dood al 55 jaar was. Hiermee geconfronteerd verklaarde u gewoon dat het inderdaad op 03 februari gebeurd was en op de vierde in de kranten verscheen en zijn leeftijd zou tussen de 40 en de 55 zijn, wat onvoldoende is (gehoorverslag CGVS p. 8). Bovendien blijkt na vergelijking van uw versie van de feiten met deze van uw krantenartikel uit Victoria Plus, dat u uw beperkte gegevens duidelijk uit deze krant gehaald heeft, zonder dat dit artikel naar u verwijst. Na uw gehoor stuurde u een attest door van een vrouw die beweert de echtgenote te zijn van het slachtoffer en die beaamt dat u aanwezig was bij zijn moord. Er kan echter gezien de algemene ongeloofwaardigheid van uw verklaringen, maar weinig geloof worden gehecht aan de authenticiteit van deze documenten, temeer uit toegevoegde informatie blijkt dat vervalsingen gemakkelijk te verkrijgen zijn in Pakistan.

Ook uw verklaringen over uw tweede "oom", Habib Ur Rehman, waren foutief. U beweerde dat hij op 19 augustus vermoord werd (het zou op 20 augustus 2010 in de krant verschenen zijn). Uw "oom" zou volgens u een Duitser van 55 jaar oud zijn, die twee kinderen had. Hij zou alleen geweest zijn ten tijde van de schietpartij en zijn broer Pasha zou enkele jaren voordien gedood zijn. U zou hem samen met een arbeider naar het ziekenhuis gebracht hebben. U wist niet welke functie uw "oom" in de gemeenschap had. Echter uit verschillende bronnen blijkt dat deze man een Amerikaans staatsburger (afkomstig uit German Town) van 60 jaar was met drie kinderen. Een neefje van 13 zou getuige geweest zijn en het slachtoffer werd naar het ziekenhuis gebracht door een neef en 3 arbeiders. Ook is het bevreemdend dat u de volledige naam van de broer van uw "oom" (uiteindelijk ook een neef van uw vader) niet zou kennen, nl. Dr. Pir Mujeeb al-Rehman. Bovendien had u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) laten optekenen dat uw "oom" op 20 augustus 2010 vermoord was, wat u voor het CGVS veranderde naar 19 augustus. Tevens is het ongeloofwaardig dat u niet zou weten dat uw "oom" betrokken zou zijn bij de officiële website van uw gemeenschap. U werd met deze vaststellingen geconfronteerd, maar u bleef enkel uw versie van de feiten volhouden (gehoorverslag CGVS p. 10). Opnieuw viel het op dat uw beperkte versie van de feiten overeen komt met de door u voorgelegde kranten over het onderwerp (Daily Jhang, Daily Express), zoals de opmerking dat hij uit Duitsland kwam (zonder dat dit zou betekenen dat hij uit Duitsland afkomstig zou zijn). Het is dan ook duidelijk dat u probeert zich een rol toe te bedelen in waar gebeurde feiten. Uw bewering dat er recent nog familieleden van u vermoord zouden zijn, kan dan ook als niet geloofwaardig worden beschouwd. U verklaarde dat u uw familiebanden met deze mannen en uw aanwezigheid bij hun dood zou kunnen laten bevestigen door uw gemeenschap. Hierbij kan de vraag gesteld worden waarom u dat na een verblijf van drie jaren in België nog steeds niet gedaan heeft. Bovendien blijkt uit toegevoegde informatie dat vervalste documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Pakistan.

Tenslotte dient nog opgemerkt dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw vluchtroute. Deze komt immers stereotiep en ronduit ongeloofwaardig over. U verklaarde vanuit Pakistan een vlucht over Abu Dhabi naar Brussel genomen te hebben. Over het gebruikte paspoort kon u enkel zeggen dat het een rode kleur had (gehoorverslag CGVS p. 4). Daar u een internationale vlucht naar een land in de Schengenzone nam, behoren uitgebreide identiteitscontroles steeds tot de mogelijkheden. U kende echter geen enkel inhoudelijk gegeven van uw paspoort. U gevraagd hoe u dan voorbij de controleposten diende te geraken wanneer u vragen gesteld zouden worden, beweerde dat uw smokkelaar die steeds bij u was de vragen zou beantwoorden. Dit is weinig waarschijnlijk, gezien

het risico dat uw smokkelaar zou lopen indien jullie betrapt werden. Bovendien beweerde u dat uw smokkelaar beide paspoorten in zijn handen had en zo naar de controlepost ging om ze daar af te geven. Toen u er op gewezen werd dat uit informatie blijkt dat deze paspoortcontroles steeds individueel verlopen wijzigde u uw verklaringen; u zou toch uw eigen paspoort getoond hebben. U gewezen op uw eerdere verklaringen ontkende simpelweg deze afgelegd te hebben (gehoorverslag CGVS p. 4). Het is dan ook duidelijk dat er ook aan uw vluchtroute geen enkel geloof kan worden gehecht.

Tot slot blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtunkhwa. Hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager. De situatie in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan is immers relatief stabiel te noemen. Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, targeted killings, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaatsvinden overstijgen niet het niveau van interne ongeregelde heden in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949. Daar er in de provincie Sindh thans geen sprake van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin is, bestaat er actueel voor burgers afkomstig uit deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. De kranten en artikels zijn weliswaar origineel maar zoals hier boven werd aangehaald kunt u niet bewijzen dat u hier iets mee te maken heeft. De documenten van uw gemeenschap wijzen enkel op uw band met de Ahmadigemeenschap. Uw identiteitskaart kan aanvaard worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht schendt.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift enkele artikelen “recente mediaberichtgeving met betrekking tot de situatie in Pakistan” toe alsook “informatie m.b.t. bomaanslagen”.

2.2. Stukken verwerende partij

De verwerende partij legt op 24 januari 2014 een aanvullende nota neer die een compilatie van recente informatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie bevat ter aanvulling van de informatie die zich reeds in het administratief dossier bevindt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus noch voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekers asielrelaas berust op de problemen die hij ondervonden zou hebben ten gevolge van zijn geloofsovertuiging als Ahmadi. Meer bepaald zou verzoeker vervolging vrezen wegens de moord op zijn twee ooms.

Vooreerst blijkt verzoekers - hij bekeerde zich slechts in 2002 formeel tot de Ahmadi-geloofsovertuiging - bekering een louter formalistische aangelegenheid te zijn geweest. Uit verzoekers verklaringen bij het Commissariaat-generaal blijkt immers niet dat zijn bekering een daadwerkelijke diepgaande geloofsovertuiging met zich meebracht. Ondervraagd over zijn godsdienst geeft verzoeker immers blijk van een oppervlakkige en weinig doorleefde kennis. Zo bleef verzoeker, gevraagd naar de procedure van de bekering, uiterst vaag. Hij verklaarde dat hij een document diende te tekenen maar kon verder weinig of niets over de inhoud van dit document benoemen. Zijn bekering komt dan ook volledig weinig doorleefd en opportunistisch over. Ook blijkt verzoeker met betrekking tot de weinige kennis waarover hij werd ondervraagd gebruik te hebben gemaakt van een spiekbrieftje waardoor deze duidelijk een ingestudeerd karakter heeft. Bovendien bleek verzoeker, nadat hem zijn spiekbrief was afgenomen, incorrecte antwoorden te geven op de aan hem gestelde vragen. Zo beweerde hij tot de *Itafal* te behoren, maar gezien zijn leeftijd (geboren in 1983, dus 30) behoort hij volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier tot de *Khuddam-ul Ahmadiyya*. Ook beweerde verzoeker eerst dat jongeren onder de 18 *Zamin* heten, waarna hij dit veranderde naar *Wakfe Nau*. Terecht besloot de bestreden beslissing dan ook dat de vaststelling dat verzoeker niet juist weet tot welke leeftijdsgroep hij behoort erop wijst dat hij duidelijk een seculier leven leidde, waarin voor religie of zijn gemeenschap weinig plaats was. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij zich in 2002 of 2003 bekeerde, terwijl de brief van zijn gemeenschap deze bekering situeert in 2005. Verzoeker brengt een aantal bewijzen voor waaronder badges, betalingen en een brief van de gemeenschap waaruit duidelijk blijkt dat hij banden heeft met de Ahmadi-gemeenschap, maar gelet op wat voorafgaat kan worden besloten dat religie geen prominente plaats in zijn leven inneemt.

Verzoeker vreest vervolging omwille van de moord op zijn twee ooms. Echter blijkt ook verzoekers kennis over zijn "ooms" duidelijk incorrect en/of enkel gebaseerd op de inhoud van de door hem voorgelegde krantenartikelen. Zo beweerde verzoeker vooreerst dat zijn eerste "oom" (een neef van zijn vader) S. U., die in zijn aanwezigheid neergeschoten werd 40 jaar zou geweest zijn terwijl uit onafhankelijke bronnen blijkt dat deze man op het moment van zijn dood al 55 jaar was. Nergens in het artikel wordt verzoeker vermeld terwijl hij beweert zijn oom te hebben vergezeld op het ogenblik van de moord. Ook verzoekers verklaringen over zijn tweede "oom", H. U. R., waren foutief. Verzoeker beweerde dat zijn "oom" een Duitser van 55 jaar oud was, die twee kinderen had. Hij zou alleen geweest zijn ten tijde van de schietpartij en zijn broer Pasha zou enkele jaren voordien gedood zijn. Echter uit verschillende bronnen blijkt dat deze man een Amerikaans staatsburger (afkomstig uit

German Town) van 60 jaar was met drie kinderen. Een neefje van 13 zou getuige geweest zijn en het slachtoffer werd naar het ziekenhuis gebracht door een neef en 3 arbeiders. Ook is het niet aannemelijk dat verzoeker niet zou weten dat zijn "oom" betrokken zou zijn bij de officiële website van de gemeenschap. Terecht mocht de bestreden beslissing hieruit besluiten dat verzoeker zich klaarblijkelijk een rol probeert toe te eigenen binnen een relaas van waar gebeurde feiten. Verzoeker verklaarde dat hij zijn familiebanden met deze mannen en zijn aanwezigheid bij hun dood zou kunnen laten bevestigen door zijn gemeenschap. Na drie jaar verblijf in België blijkt verzoeker nog steeds geen stappen hiertoe ondernomen te hebben. Verzoeker toont derhalve niet aan dat hij familie is van de personen geciteerd in de krantenartikelen. Dat verzoeker vreest voor vervolging omwille van de moord op zijn "ooms" is bijgevolg niet geloofwaardig.

Waar verzoeker verwijst naar de algemene situatie van de Ahmadi in Pakistan en naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012 kan het volgende worden opgemerkt.

Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt vooreerst dat de situatie van de Ahmadi in Pakistan, gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij worden onderworpen, zorgwekkend is en een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt. Uit de bestreden beslissing blijkt eveneens dat het Commissariaat-generaal zich bewust is van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden. Anderzijds blijkt noch uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, noch uit de door verzoekende partij neergelegde informatie dat de Ahmadi in Pakistan systematisch vervolgd worden. De hoedanigheid van Ahmadi is aldus onvoldoende om een gegrond beroep op het vluchtelingenschap te doen gelden. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis.

Dit blijkt eveneens uit hogervermeld arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie waarin zij een antwoord gaf op een prejudiciële vraag haar gesteld door het *Bundesverwaltungsgericht* uit Duitsland naar aanleiding van de asielaanvragen van twee Ahmadi uit Pakistan. Het voornoemde Duitse Hof wilde meer bepaald weten of belemmeringen van de openbare geloofsbeleving vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag uitmaken. Het Hof van Justitie bepaalde in dit arrest dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft. Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken kunnen niet gelijk worden gesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen de private of openbare godsdienstbeleving. Bij de evaluatie van de ernst van de schending van het recht op godsdienstvrijheid dient de bevoegde overheid rekening te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van iedere zaak. De subjectieve omstandigheid dat de openbare godsdienstbeleving voor de betrokkene van bijzonder belang is voor zijn godsdienstige identiteit vormt bijgevolg een belangrijke factor bij de beoordeling van het gevaar op vervolging in het betrokken land van herkomst. Dit geldt zelfs wanneer de openbare beleving niet bepalend is voor de betreffende godsdienst. De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat gelet op de persoonlijke (eigen onderlijning) situatie van de betrokkene deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Bij de individuele beoordeling van een verzoek tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus kan niet worden verwacht dat de asielzoeker van deze godsdienstige handelingen afziet. Hoger bleek reeds dat verzoeker zijn geloofsovertuiging weinig of niet actief beleefde in Pakistan doch eerder een seculier leven leidde. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem zullen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

Uit dit arrest kan bijgevolg niet worden afgeleid dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet (of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet), in geval van een terugkeer naar Pakistan, aantoonde.

De fotokopie die verzoeker ter terechtzitting neerlegt van een identiteitskaart doet aan hetgeen voorafgaat geen afbreuk. Aan verzoekers identiteit wordt immers niet getwijfeld.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Verzoeker betoogt dat een terugkeer naar Pakistan een schending van artikel 3 EVRM zou impliceren. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a en 48/4, § 2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Hieruit blijkt eveneens dat het om een lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de *Federally Administered Tribal Areas* en *Khyber-Pakhtunkhwa*. Hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager. Blijkens de informatie toegevoegd aan de aanvullende nota van 24 januari 2014 was er in 2013 een stijging van het etnisch, sektarisch en politiek geweld in de provincie Sindh waar verzoeker van afkomstig is. Indien het actueel geweld dat in de provincie Sindh voorkomt weliswaar de vorm aanneemt van zelfmoordaanslagen, *targeted killings*, en sektarisch geweld, kadert dit evenwel niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. Bijgevolg bestaat er actueel voor burgers afkomstig uit de provincie Sindh, geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt een aantal persberichten en artikelen van Amnesty International en Human Right Watch bij, doch deze vermogen niet de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseerde te weerleggen. Noch tonen deze artikelen aan dat er momenteel in Pakistan een (binnenlands) gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

De bestreden beslissing staat geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze gebaseerd is zodat ook een schending van het redelijkheidsbeginsel niet dienstig kan worden aangevoerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

2.4.2. Vernietiging

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER